

Arrest

nr. 187 889 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesheetse origine, geboren te Belotserkovka (Kazachstan) op 7 mei 1946. U huwde in Kazachstan met Kartoyev Ayup en verhuisde nadien naar Grozny, Tsjetsjenië. U kreeg 10 kinderen: K. K". (...) (ov (...)), K. R. (...) (ov X), K. Ma'. (...) (ov (...)), K. K'. (...) (ov (...)), A. Ma. (...) (ov (...)), K. M. (...) (ov (...)), K. A'. (...), K. Z. (...), K. K. (...) en K. A. (...).

Na uw huwelijk verhuisde jullie naar Grozny, Tsjetsjenië. De oorlogen drijfden uw gezin uiteen: U stuurde uw dochters naar een oom in Ingoeshetië, uw zonen M. (...) en A. (...) vertrokken aan het begin van de eerste oorlog naar Kazachstan. Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog overleed uw echtgenoot aan de medische complicaties van zijn verwondingen, opgelopen bij een bombardement. U vertrok hierop naar Ingoeshetië, Berd-Yurt. In 2005 vertrokken twee dochters, Ma'. (...) (Ma'. (...)) en Ma. (...) naar België.

U sukkelde met uw gezondheid. In 2008 kreeg u een hartaanval, waarna M. (...) en A. (...) op 6 augustus 2008 naar huis terug keerden om u te bezoeken in Berd-Yurt. Een dag later kwam echter de OMON langs voor een paspoortcontrole. Ze wilden uw zoon A. (...) meenemen. U probeerde dit te beletten, waarna u hardhandig werd weggeduwd. U zoon K. (...) wilde tussenbeide komen en werd ter plekke doodgeschoten. Hierop kwam uw zoon M. (...) tussen, die op zijn beurt hardhandig werd neergeslagen met een geweerkolf en hierbij het bewustzijn verloor. A. (...) werd ondanks het tumult meegenomen door de agenten, en is sindsdien vermist. De OMON agenten kwamen nadien nog verschillende keren bij u langs en doorzochten daarbij uw woning en de tuin.

U diende klacht in na de moord op uw zoon K. (...) en de verdwijning van A. (...), en schreef verschillende instanties aan met uw grieven. 4 maanden na K.(...)'s dood dreigde de OMON om uw zoon R. (...) mee te nemen indien u uw klacht niet zou intrekken. Uw zoon R. (...) vertrok samen met uw dochter K'. (...) naar België. Ook uw zoon M. (...) kwam in december 2008 naar België. Uw kinderen hoorden in België dat u niet met rust gelaten werd door de ordediensten. M. (...) zou u komen ophalen om u naar België te brengen. Omdat u vreesde voor zijn veiligheid, besloot u zelfstandig naar België te reizen, samen met uw dochter K". (...), wiens man eveneens vermoord werd teruggevonden nadat hij enkele dagen voorzien door ordediensten was meegenomen.

Eind januari 2010 verliet u samen met uw dochter K". (...) en diens kinderen Berd-yurt en reisden jullie per minibus naar Nazran, vanwaar jullie per trein verder spoorden tot Moskou. Van Moskou reisden jullie eveneens per trein via Brest (Wit-Rusland) naar Polen, waar jullie begin februari 2010 arriveerden en een asielaanvraag op jullie naam geregistreerd werd. Het was nooit jullie intentie om in Polen te blijven, en dus reisden jullie twee weken later per taxi verder door naar België. Jullie kwamen toe in België op 16/02/2010 en dienden diezelfde dag nog een asielaanvraag in bij de Belgische instanties, dewelke echter op 9 maart 2010 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26 quater) omdat Polen de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U verliet België niet, en diende op 05/05/2014 voor de tweede keer een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw binnenlandse paspoort, verschillende medische attesten (kopies en originelen) aangaande uw gezondheidsproblemen, uw certificaat van "moeder-held" en de overlijdensakte van uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag volledig beroept op de asielmotieven die reeds door uw zonen en enkele van uw dochters werden aangehaald, en die ook werden aangehaald door uw dochter K". (...) , met wie u samen asiel heeft aangevraagd. U verwijst immers naar een incident op 07/08/2008, waarbij uw zoon K. (...) om het leven kwam en uw zoon A. (...) werd meegenomen, waarna geen nieuws meer van hem werd vernomen. U zou nadien nog verscheidene pogingen hebben ondernomen om uw verdwenen zoon terug te vinden.

Echter, uit de beoordelingen van het CGVS aangaande de aanvragen van uw zoons en dochters blijkt dat hen de vluchtelingenstatus of het subsidiair beschermingsstatuut niet kon worden toegekend, onder andere omdat het incident in uw ouderlijk huis op 7 augustus 2008 niet aannemelijk werd bevonden. Uw schoondochter deed overigens vrijwillig afstand van haar asielaanvraag. De beslissingen inzake de asielaanvragen van deze familieleden vindt u terug als bijlage in het administratief dossier. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wegens uw verwijzing naar de moord en de arrestatie van uw zonen K. (...) en A. (...).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw dochters Ma'. (...) en Ma. (...), die beiden als vluchteling erkend werden, een asielaanvraag indienden in België nog vóór het vermeende incident met uw zonen op 07/08/2008. Hun asielaanvraag berustte dan ook op andere motieven dan de uwe. Zodoende heeft de beslissing in hun hoofde geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw dochter K". (...) steunt, met wie u samen naar België bent gekomen en met wie u samen een asielaanvraag indiende, verwijst ik graag naar haar beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet omwille van twee redenen: met name de moord op uw echtgenoot in 2005 en de dood en ontvoeringen van twee van uw broers in augustus 2008 (CG 2 p.2). Uw broers en zussen waren reeds in België en u reisde hen samen met uw moeder achterna.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Zo dient opgemerkt dat u samen met uw moeder uw land van herkomst pas in januari 2010 verliet, met name bijna 5 jaar nadat uw echtgenoot dood werd teruggevonden nadat hij enkele dagen voordien door

de ordediensten werd meegenomen. Voor zijn dood zou uw echtgenoot geen problemen gehad hebben met de ordediensten (CG 2 p.10). Hoewel in uw huis een maand na zijn dood (eenmalig) een huiszoeking werd uitgevoerd en u daarbij gevraagd werd om de contacten van uw echtgenoot te noteren (CG 2 p.11), blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat er zich sindsdien geen incidenten meer hebben voorgedaan. Tijdens de huiszoeking door onbekende militairen werd uw gezin overigens uit jullie benarde situatie gered door de officiële Ingoesjeetse ordedienst OMON, die jullie bijstond (CG 2p.11). U werd de jaren nadien overigens opgevangen door een lid van diezelfde OMON, met name een neef van uw echtgenoot (CG 2 p. 8, p.11). U had bij verschillende gelegenheden contact met de autoriteiten (CG 2 p.6) en reisde regelmatig zowel binnen de republiek als daarbuiten, voor medische en familiale redenen (CG 2 p.5 – 7, p.12). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat u in de jaren die volgden nog problemen kende. Integendeel, u verklaarde dat familieleden aandrongen op uw vertrek, hetgeen u weigerde omdat u uw behoeftige schoonouders niet alleen wilde achterlaten (CG 2 p.7). Echter, ook na de dood van uw schoonvader en tot slot uw schoonmoeder in september 2008 (CG 2 p.7), bleef u nog steeds in uw land van herkomst. Gevraagd waarom u dan na het overlijden van uw schoonmoeder het land niet verliet, u had immers alle nodige documenten daartoe reeds geregeld met de bedoeling het land te verlaten, kwam u weinig verder dan: "Ik weet het niet. We zaten toen met mijn moeder, en we dachten eraan weg te gaan. Zij was ook ziek trouwens (...)." en "Zo is het gebeurd, ik zou niet weten waarom eigenlijk... Bovendien was mijn moeder erg ziek (...) ze was bang om alleen te sterven" (CG 2 p.7). Gezien u uiteindelijk samen met uw moeder het land heeft verlaten is de door u opgeworpen zorg voor uw moeder geen redelijke verklaring waarom u niet eerder zou vertrokken zijn, indien u werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterde in uw land van herkomst, zoals u beweerd (CG 2 p.14). Ook uw moeder werd meermaals door uw broer in België verzocht om hem hier te vervoegen, hetgeen zij steevast weigerde omdat ze niet weg wilde en omdat ze nog hoopte dat haar zoon A. (...) ooit zou terugkeren en omdat haar man en zoon er begraven zijn (CG 2 p. 14-15). Dient opgemerkt dat de verdwijning van A. (...) ongeloofwaardig is gebleken (zie infra). Hoe dan ook wijst jullie houding niet op een gegronde vrees voor vervolging jegens jullie land van herkomst. Dat u na de dood van uw echtgenoot in 2005 nog wachtte tot 2008 om uw vertrek te regelen, en ook na het bekomen van alle benodigde documenten opnieuw twee jaar talmde alvorens uiteindelijk begin 2010 uw land van herkomst te verlaten, wijst niet op het bestaan van een ernstige vrees in uw hoofde.

De vaststellingen dat u na het overlijden van uw echtgenoot in mei 2005 en de eenmalige huiszoeking bij uw schoonouders in juni 2005, nog verschillende documenten van overheidswege verkreeg, zoals duplicaten van geboorteaktes, overlijdensakte van uw echtgenoot, reispaspoorten en een nieuwe woonstregistratiestempel in uw binnenlands paspoort, zonder hier noemenswaardige problemen bij te kennen (CG p. 6-7), toont genoegzaam aan dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

U heeft dan ook geen actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van het overlijden van uw echtgenoot aannemelijk gemaakt.

Behalve de dood van uw echtgenoot in 2005, verwijst u in het kader van uw asielaanvraag anderzijds ook naar de gebeurtenis op 07/08/2008, waarbij u twee broers verloor (CG p.12). Uw broer K. (...) werd toen in uw ouderlijk huis in Berd-Yurt vermoord toen hij wou verhinderen dat uw broer A. (...) door de ordediensten werd meegenomen. Hierna werd uw broer A. (...) alsnog opgepakt, sindsdien ontbreekt elk spoor. Uit uw verklaringen blijkt dat een aantal van uw naaste familieleden na dit incident naar Europa vluchten en in België een asielaanvraag indienden, meer bepaald uw broers M. K. (...) (O.V. (...)) en R. K. (...) (O.V. (...)) en hun gezinnen, uw schoonzus Mo. (...) - weduwe van K. (...) (ov (...)) - en uw zus K'. K. (...) (O.V. (...)) en diens gezin. Uit de beoordelingen van het CGVS aangaande de aanvragen van uw broers en zus blijkt dat hen de vluchtelingenstatus of het subsidiair beschermingsstatuut niet kon worden toegekend, onder andere omdat het incident in uw ouderlijk huis op 7 augustus 2008 niet aannemelijk werd bevonden. De beslissingen inzake de asielaanvragen van deze familieleden vindt u terug als bijlage in het administratief dossier. Uw schoonzus deed afstand van haar asielaanvraag. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wegens uw verwijzing naar de moord en de arrestatie van uw broers K. (...) en A. (...). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw zussen Ma'. (...) en Ma. (...), die beiden als vluchteling erkend werden, een asielaanvraag indienden in België nog vóór het vermeende incident met uw broers op 07/08/2008. Hun asielaanvraag berustte dan ook op andere motieven dan de uwe. Zodoende heeft de beslissing in hun hoofde geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

Bovendien zij opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u verklaart persoonlijk aanwezig geweest te zijn bij het bewuste incident (CG p.12), en u bovendien verklaarde dat u bij uw moeder woonde in de periode dat uw broer werd vermoord en de andere broer ontvoerd (CG 2

p.12), u eveneens te kennen gaf dat u tot aan de dood van uw schoonmoeder, zijnde op 20 september 2008 (anderhalve maand na het bewust incident), bij haar woonde (in Karabulak) (CG p.12). Desgevraagd haalde u geen concrete problemen aan die u omwille van uw broers nog zou gekend hebben (CG 2 p.13). U verwees niet naar concrete problemen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt evenmin dat u na dit incident ooit nog problemen zou gekend hebben omwille van uw broers.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, duplicaten van de geboorteaktes van uw dochter Z. (...) en de geboorteaktes van uw zoon M. (...), een overlijdensakte van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, een duplicaat van jullie huwelijksakte, uw diploma bevatten uitsluitend identiteits- en scholingsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevalen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de medische problemen van uw zontje (hij lijdt aan hartproblemen) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De asielaanvraag van uw moeder, die samen met u een asielaanvraag indiende en die zich volledig op één van de door u aangehaalde asielmotieven beriep in het kader van haar asielaanvraag (met name het incident met uw broers op 07/08/2008), werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlandse paspoort, verschillende medische attesten (kopies en originelen) aangaande uw gezondheidsproblemen, uw certificaat van "moeder-held" en de overlijdensakte van uw echtgenoot bevatten uitsluitend gegevens die niet betwist worden.

Voor wat betreft uw verwijzing naar uw zwakke gezondheid dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar dochter, K". K., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 199 909. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de bemerking dat de bestreden beslissing niet kan steunen op de in hoofde van haar dochter genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 27 december 2016 daar deze vernietigd dient te worden. Voorts legt zij ter terechtzitting eveneens de overlijdensakte van haar zoon K. en een vertaling ervan neer.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 187 888 van 1 juni 2017 evenwel geoordeeld dat de door haar dochter opgeworpen middelen in het kader van haar beroep tegen de in haar hoofde genomen weigeringsbeslissing ongegrond zijn en heeft de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K". K.. Het arrest genomen in hoofde van de dochter van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjeetse origine. Tot uw huwelijk woonde u met uw ouders in Grozny, staropromislovski. In 1998 huwde u op traditionele wijze met M". B. (...). Sindsdien woonden jullie in Nesterovskaya, Ingoesjetië. In 1999 overleed uw vader, waarna uw moeder naar Berd-Yurt verhuisde. In 2002 huwden jullie wettelijk, een jaar later werd jullie zoon M'. (...) geboren en nog een jaar later, in 2004, jullie dochter Z. (...). Op 16 mei 2005 vielen gemaskerde mannen jullie huis binnen. Uw echtgenoot werd meegenomen met onbekende bestemming. In de dagen die volgden ondernam een neef van uw man, R. (...), verschillende stappen om uw echtgenoot terug te vinden. Hij werkte bij de OMON en sprak zijn contacten aan. Niemand was op de hoogte van een speciale operatie en niemand wist waar uw echtgenoot was. Op 19 mei 2005 werd uw echtgenoot dood teruggevonden.

Na het overlijden van uw man bleef u bij uw behoeftige schoonouders inwonen. Ongeveer 40 dagen na de dood van uw man, op 14 juni 2005, werd u 's ochtends gewekt door soldaten in uniform. Er was een huiszoeking aan de gang in jullie huis. Men zocht naar wapens. Terwijl de huiszoeking aan de gang was, kwam de Ingoesjeetse OMON onder het afvuren van gewerschoten ter plaatse, waarna de soldaten de aftocht bliezen. De leden van de Ingoesjeetse OMON lieten u weten dat de soldaten het verdacht hadden gevonden dat u veel brood had gebakken. Ze verdachten u ervan rebellen te bevoorraden, daarom was een huiszoeking uitgevoerd. Volgens de tradities moest u echter wel op de 40ste dag na het overlijden van uw man brood bakken om uit te delen.

De Ingoesjeetse OMON raadde u aan om de nacht elders door te brengen. Ze lieten tevens een ambulance oproepen om uw schoonvader, die onwel was geworden, naar het ziekenhuis te laten overbrengen. De neef van uw man, de OMON-medewerker R. (...), werd opgebeld, die u en uw bejaarde schoonouders naar zijn huis in Karabulak overbracht. Hier zouden jullie voortaan verblijven. Uw schoonvader overleed in 2007, uw schoonmoeder overleed een jaar later, op 20 september 2008. Na het overlijden van uw schoonmoeder trok u in bij uw moeder, die bij familie in Troitskoye en Berd-Yurt verbleef.

Twee van uw zussen verlieten eerder al hun land van herkomst. Uw zus Ma. (ov (...)) diende samen met haar echtgenoot en met jullie zus Ma'. (...) (ov (...)) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 28/01/2008. Zij werden allen als vluchteling erkend.

U was in het huis van uw moeder aanwezig toen ordediensten er op 7 augustus 2008 uw broer A. (...) wilden meenemen. Uw broer K. (...) wilde dit verhinderen maar werd neergeschoten en kwam om het leven. A. (...) werd alsnog meegenomen, van hem ontbreekt sindsdien elk spoor.

In de jaren nadien verlieten uw beide broers M. (...) en R. (...) het land met hun gezinnen. M. (...) (ov (...)) diende op 22/12/2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, die werd afgesloten met een beslissing 26quater, aangezien Polen verantwoordelijk was voor de

behandeling van zijn asielaanvraag. Hij diende een tweede asielaanvraag in op 09/09/2010 en een derde op 26/08/2011, dewelke beiden werden afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Ook uw schoonzus Mo. (...) (ov (...)), de echtgenote van K. (...), diende op 22/12/2008 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Zij deed op 09/06/2010 afstand van haar asielaanvraag.

Uw broer R. (...) (ov (...)) diende op 20/10/2009 een eerste asielaanvraag in, die werd afgesloten met een beslissing 26 quater voor Polen. Hij diende een tweede aanvraag in op 17/02/2011 en een derde op 09/11/2011, beiden werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Zijn vierde en vijfde asielaanvragen van 21/05/2012 en 07/08/2012, werden beide afgewezen met een weigering van inoverwegingname door de DVZ. Zijn zesde aanvraag, dd. 15/10/2013, werd door het CGVS afgewezen met een weigering van inoverwegingname. De vier asielaanvragen van uw zus K'. (...) (ov (...)) en haar echtgenoot, daterend van 23/10/2009, 07/04/2014, 04/05/2015 en 22/06/2015 werden - na een eerste weigering met 26quater voor Polen - allen afgewezen.

Intussen bleven u en uw moeder achter in de Russische Federatie. Eén van uw kinderen had medische zorgen nodig, waarvoor u twee maal enige tijd in Novosibirsk doorbracht, waar uw zus woonde. Uw kind werd er behandeld voor een hartprobleem. Na de behandeling keerde u telkens terug naar de Noordelijke Kaukasus. U verbleef ook enkele maanden in Kazachstan, waar een tante woont, maar keerde nadien opnieuw terug naar uw moeder, om uiteindelijk enkele maanden later, in januari 2010 samen naar België af te reizen. Per trein reisden jullie van Nazran via Moskou, naar Brest, vanwaar jullie verder richting Polen spoorden. Na het indienen van een asielaanvraag reisden jullie verder naar België, waar jullie op 16/02/2010 aankwamen om er diezelfde dag nog een asielaanvraag in te dienen.

Deze aanvraag werd op 09/03/2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (26quater) omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvraag. Jullie verlieten het land niet maar dienden een verblijfsaanvraag op basis van medische redenen in, de zogenaamde 9ter-procedure. Na het aflopen van jullie verblijfsrecht dienden jullie op 05/05/2014 een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, duplicaten van de geboorteaktes van uw dochter Z. (...) en de geboorteaktes van uw zoon M'. (...), een overlijdensakte van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, een duplicaat van jullie huwelijksakte, uw diploma.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet omwille van twee redenen: met name de moord op uw echtgenoot in 2005 en de dood en ontvoeringen van twee van uw broers in augustus 2008 (CG 2 p.2). Uw broers en zussen waren reeds in België en u reisde hen samen met uw moeder achterna.

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

Zo dient opgemerkt dat u samen met uw moeder uw land van herkomst pas in januari 2010 verliet, met name bijna 5 jaar nadat uw echtgenoot dood werd teruggevonden nadat hij enkele dagen voordien door de ordediensten werd meegenomen. Voor zijn dood zou uw echtgenoot geen problemen gehad hebben met de ordediensten (CG 2 p.10). Hoewel in uw huis een maand na zijn dood (eenmalig) een huiszoeking werd uitgevoerd en u daarbij gevraagd werd om de contacten van uw echtgenoot te noteren (CG 2 p.11), blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat er zich sindsdien geen incidenten meer hebben voorgedaan. Tijdens de huiszoeking door onbekende militairen werd uw gezin overigens uit jullie benarde situatie gered door de officiële Ingoesjeetse ordedienst OMON, die jullie bijstond (CG 2p.11). U werd de jaren nadien overigens opgevangen door een lid van diezelfde OMON, met name een neef van uw echtgenoot (CG 2 p. 8, p.11). U had bij verschillende gelegenheden contact met de autoriteiten (CG 2 p.6) en reisde regelmatig zowel binnen de republiek als daarbuiten, voor medische en familiale redenen (CG 2 p.5 – 7, p.12). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat u in de jaren die volgden nog problemen kende. Integendeel, u verklaarde dat familieleden aandrongen op uw vertrek, hetgeen u weigerde omdat u uw behoeftige schoonouders niet alleen wilde achterlaten (CG 2 p.7). Echter, ook na de dood van uw schoonvader en tot slot uw schoonmoeder in september 2008 (CG 2 p.7), bleef u nog steeds in uw land van herkomst. Gevraagd waarom u dan na het overlijden van uw schoonmoeder het land niet verliet, u had immers alle nodige documenten daartoe reeds geregeld met de bedoeling het land te verlaten, kwam u weinig verder dan: "Ik weet het niet. We zaten toen met mijn moeder, en we dachten eraan weg te gaan. Zij was ook ziek trouwens (...)." en "Zo is het gebeurd, ik zou niet weten waarom eigenlijk... Bovendien was mijn moeder erg ziek (...) ze was bang om alleen te sterven" (CG 2 p.7). Gezien u uiteindelijk samen met uw moeder het land heeft verlaten is de door u opgeworpen zorg

voor uw moeder geen redelijke verklaring waarom u niet eerder zou vertrokken zijn, indien u werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterde in uw land van herkomst, zoals u beweerd (CG 2 p.14). Ook uw moeder werd meermaals door uw broer in België verzocht om hem hier te vervoegen, hetgeen zij steevast weigerde omdat ze niet weg wilde en omdat ze nog hoopte dat haar zoon A. (...) ooit zou terugkeren en omdat haar man en zoon er begraven zijn (CG 2 p. 14-15). Dient opgemerkt dat de verdwijning van A. (...) ongeloofwaardig is gebleken (zie infra). Hoe dan ook wijst jullie houding niet op een gegronde vrees voor vervolging jegens jullie land van herkomst. Dat u na de dood van uw echtgenoot in 2005 nog wachtte tot 2008 om uw vertrek te regelen, en ook na het bekomen van alle benodigde documenten opnieuw twee jaar talmde alvorens uiteindelijk begin 2010 uw land van herkomst te verlaten, wijst niet op het bestaan van een ernstige vrees in uw hoofde.

De vaststellingen dat u na het overlijden van uw echtgenoot in mei 2005 en de eenmalige huiszoeking bij uw schoonouders in juni 2005, nog verschillende documenten van overheidswege verkreeg, zoals duplicaten van geboorteaktes, overlijdensakte van uw echtgenoot, reispaspoorten en een nieuwe woonstregistratiestempel in uw binnenlands paspoort, zonder hier noemenswaardige problemen bij te kennen (CG p. 6-7), toont genoegzaam aan dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

U heeft dan ook geen actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde omwille van het overlijden van uw echtgenoot aannemelijk gemaakt.

Behalve de dood van uw echtgenoot in 2005, verwijst u in het kader van uw asielaanvraag anderzijds ook naar de gebeurtenis op 07/08/2008, waarbij u twee broers verloor (CG p.12). Uw broer K. (...) werd toen in uw ouderlijk huis in Berd-Yurt vermoord toen hij wou verhinderen dat uw broer A. (...) door de ordediensten werd meegenomen. Hierna werd uw broer A. (...) alsnog opgepakt, sindsdien ontbreekt elk spoor. Uit uw verklaringen blijkt dat een aantal van uw naaste familieleden na dit incident naar Europa vluchten en in België een asielaanvraag indienden, meer bepaald uw broers M. K. (...) (O.V. (...)) en R. K. (...) (O.V. (...)) en hun gezinnen, uw schoonzus Mo. (...) - weduwe van K. (...) (ov (...)) - en uw zus K'. K. (...) (O.V. (...)) en diens gezin. Uit de beoordelingen van het CGVS aangaande de aanvragen van uw broers en zus blijkt dat hen de vluchtelingenstatus of het subsidiair beschermingsstatuut niet kon worden toegekend, onder andere omdat het incident in uw ouderlijk huis op 7 augustus 2008 niet aannemelijk werd bevonden. De beslissingen inzake de asielaanvragen van deze familieleden vindt u terug als bijlage in het administratief dossier. Uw schoonzus deed afstand van haar asielaanvraag. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wegens uw verwijzing naar de moord en de arrestatie van uw broers K. (...) en A. (...). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw zussen Ma'. (...) en Ma. (...), die beiden als vluchteling erkend werden, een asielaanvraag indienden in België nog vóór het vermeende incident met uw broers op 07/08/2008. Hun asielaanvraag berustte dan ook op andere motieven dan de uwe. Zodoende heeft de beslissing in hun hoofde geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

Bovendien zij opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u verklaart persoonlijk aanwezig geweest te zijn bij het bewuste incident (CG p.12), en u bovendien verklaarde dat u bij uw moeder woonde in de periode dat uw broer werd vermoord en de andere broer ontvoerd (CG 2 p.12), u eveneens te kennen gaf dat u tot aan de dood van uw schoonmoeder, zijnde op 20 september 2008 (anderhalve maand na het bewust incident), bij haar woonde (in Karabulak) (CG p.12). Desgevraagd haalde u geen concrete problemen aan die u omwille van uw broers nog zou gekend hebben (CG 2 p.13). U verwees niet naar concrete problemen. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt evenmin dat u na dit incident ooit nog problemen zou gekend hebben omwille van uw broers.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, duplicaten van de geboorteaktes van uw dochter Z. (...) en de geboorteaktes van uw zoon M'. (...), een overlijdensakte van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, een duplicaat van jullie huwelijksakte, uw diploma bevatten uitsluitend identiteits- en scholingsgegevens, die hier echter niet betwist worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds

september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevalen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de medische problemen van uw zoontje (hij lijdt aan hartproblemen) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De asielaanvraag van uw moeder, die samen met u een asielaanvraag indiende en die zich volledig op één van de door u aangehaalde asielmotieven beriep in het kader van haar asielaanvraag (met name het incident met uw broers op 07/08/2008), werd eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op het Commissariaat-generaal gehoord werd op 1 juli 2014 en 6 augustus 2014. Vervolgens werd zij opnieuw uitgenodigd voor een gehoor dat zou plaatsvinden op 10 januari 2017 (bijlage 2 van het verzoekschrift). Dit gehoor heeft evenwel nooit plaatsgevonden en werd geannuleerd (bijlage 3 van het verzoekschrift). De commissaris-generaal nam daarentegen kort hierna een weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekende partij. Evenwel blijkt uit het feit dat verzoekende partij nogmaals werd opgeroepen voor gehoor dat de commissaris-generaal nog niet over alle noodzakelijke elementen beschikte om een beslissing te kunnen nemen. Minstens werd het nodig geacht verzoekende partij te confronteren dan wel te ondervragen aangaande een aantal elementen uit haar asielrelaas. Het schrijven waarmee het gehoor werd geannuleerd (bijlage 3 van het verzoekschrift) bevestigt dit, daar er gesteld wordt dat verzoekende partij op een latere datum opnieuw zal worden opgeroepen. Verzoekende partij acht het bovendien eigenaardig dat elk spoor van deze laatste oproeping voor gehoor en van de annulering ervan ontbreekt in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Verzoekende partij meent dan ook dat haar rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2.3.2. De Raad duidt er evenwel op dat verwerende partij zich niet moet verantwoorden waarom zij alsnog besluit een derde gehoor niet te laten doorgaan nu uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt waarom verzoekende partij geen van beide beschermingsstatussen kan worden toegekend.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tweemaal gehoord werd op het Commissariaat-generaal op 1 juli 2014 en 6 augustus 2014 (administratief dossier, stukken 6 en 8). Verzoekende partij heeft dan ook de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

De Raad bemerkt verder dat er geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat de bewering van verzoekende partij dat in het administratief dossier "elk spoor" ontbreekt van dit geannuleerd gehoor feitelijke grondslag mist, daar het administratief dossier een kopie van het schrijven aan verzoekende partij waarbij zij op de hoogte werd gebracht van het geannuleerde gehoor bevat (administratief dossier, stuk 5).

In verband met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad volledigheidshalve nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.9..

2.2.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekende partij na de dood van haar echtgenoot in 2005 nog wachtte tot 2008 om haar vertrek te regelen, en ook na het bekomen van alle benodigde documenten opnieuw twee jaar talmde alvorens uiteindelijk begin 2010 haar land van herkomst te verlaten, niet wijst op het bestaan van een ernstige vrees in haar hoofde, beperkt tot het herhalen van de reeds eerder door haar aangehaalde redenen voor haar laattijdig vertrek uit haar land van herkomst. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing evenwel uitgebreid gemotiveerd waarom het feit dat zij diende te zorgen voor haar schoonouders en de slechte gezondheidstoestand van haar moeder niet kunnen verklaren waarom zij pas begin 2010 haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekende partij laat na desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Wat betreft de verwijzing naar de gezondheidsproblemen van haar zoon, bemerkt de Raad dat verzoekende partij, gevraagd naar de reden waarom zij niet meteen na het overlijden van haar schoonouders vertrokken is, weliswaar opmerkte dat zij in 2008 nog naar Novosibirsk ging om haar zoon daar te laten behandelen, doch, opnieuw gevraagd waarom zij dan nog tot 2010 gewacht heeft om het land te verlaten, slechts aangaf dat het 'zo is gebeurd' en 'niet te weten waarom' (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag

CGVS d.d. 06/08/2014, p. 7). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog bemerkt dat verwerende partij eraan voorbijgaat dat zij in deze periode in constante angst leefde en zoveel als mogelijk het openbare leven vermeed, bemerkt de Raad dat de vaststelling dat verzoekende partij ook na het bekomen van alle benodigde documenten nog twee jaar talmde alvorens uiteindelijk pas begin 2010 haar land van herkomst te verlaten deze door haar voorgehouden vrees totaal ondergraaft. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat zij na het overlijden van haar echtgenoot nog regelmatig reisde zowel binnen de republiek als daarbuiten, voor medische en familiale redenen, en dat zij zich tevens in persoon ging aanbieden bij openbare instellingen teneinde haar documenten in orde te brengen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/08/2014, p. 5-7, 12).

2.2.5. Voorts is de Raad van oordeel dat door verwerende partij in verband met het door verzoekende partij aangehaalde incident op 7 augustus 2008, waarbij zij twee broers verloor, terecht als volgt wordt geoordeeld: "Behalve de dood van uw echtgenoot in 2005, verwijst u in het kader van uw asielaanvraag anderzijds ook naar de gebeurtenis op 07/08/2008, waarbij u twee broers verloor (CG p.12). Uw broer K. (...) werd toen in uw ouderlijk huis in Berd-Yurt vermoord toen hij wou verhinderen dat uw broer A. (...) door de ordediensten werd meegenomen. Hierna werd uw broer A. (...) alsnog opgepakt, sindsdien ontbreekt elk spoor. Uit uw verklaringen blijkt dat een aantal van uw naaste familieleden na dit incident naar Europa vluchten en in België een asielaanvraag indienden, meer bepaald uw broers M. K. (...) (O.V. (...)) en R. K. (...) (O.V. (...)) en hun gezinnen, uw schoonzus Mo. (...) - weduwe van K. (...) (ov (...)) - en uw zus K'. K. (...) (O.V. (...)) en diens gezin. Uit de beoordelingen van het CGVS aangaande de aanvragen van uw broers en zus blijkt dat hen de vluchtelingenstatus of het subsidiair beschermingsstatuut niet kon worden toegekend, onder andere omdat het incident in uw ouderlijk huis op 7 augustus 2008 niet aannemelijk werd bevonden. De beslissingen inzake de asielaanvragen van deze familieleden vindt u terug als bijlage in het administratief dossier. Uw schoonzus deed afstand van haar asielaanvraag. Bijgevolg kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wegens uw verwijzing naar de moord en de arrestatie van uw broers K. (...) en A. (...)).". Door verwerende partij werd dienaangaande overigens nog vastgesteld dat bovendien uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat zij na dit incident ooit nog problemen zou gekend hebben omwille van haar broers. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter opnieuw verwijzen naar dit incident, hetgeen niet volstaat om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevalen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.". De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Per aangetekend schrijven d.d. 11 april 2017 wordt door verzoekende partij een kopie en een vertaling van de overlijdensakte van haar broer K. bijgebracht. Ter terechtzitting wordt de originele versie van deze overlijdensakte neergelegd. De Raad stelt evenwel vast dat het aangebrachte document enkel de datum van overlijden bevat, doch geen enkele indicatie geeft over de omstandigheden van diens overlijden. Voormeld overlijdensbericht bevat derhalve geen gegevens die er kunnen toe leiden het ongeloofwaardig bevonden incident in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 1 juli 2014 en 6 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT